A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2009. szeptember 17.*

A C-520/07. P. sz. ügyben,

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: K. Gross és B. Martenczuk, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2007. november 21-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **MTU Friedrichshafen GmbH** (képviselik: Th. Lübbig és M. le Bell Rechtsanwälte)

felperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: német.

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök, A. Tizzano (előadó), A. Borg Barthet, E. Levits és J.-J. Kasel bírák,

főtanácsnok: V. Trstenjak,
hivatalvezető: R. Grass,

a főtanácsnok indítványának a 2009. február 19-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésével az Európai Közösségek Bizottsága azt kéri a Bíróságtól, hogy helyezze hatályon kívül az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának T-196/02. sz., MTU Friedrichshafen kontra Bizottság ügyben 2007. szeptember 12-én hozott ítéletét (EBHT 2007., II-2889. o.) (a továbbiakban: megtámadott ítélet), amelyben az Elsőfokú Bíróság megsemmisítette a Németország által az SKL Motoren- und Systembautechnik GmbH számára nyújtott állami támogatásról szóló, 2002. április 9-i 2002/898/EK bizottsági határozat (HL L 314., 75. o., a továbbiakban: vitatott határozat) 3. cikke (2) bekezdését annyiban, amennyiben e rendelkezés elrendeli 2,71 millió eurónak az MTU Friedrichshafen GmbH (a továbbiakban: MTU) terhére egyetemlegesen történő visszatéríttetését.

Jogi háttér

2 Az [EK 88. cikk] alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o., a továbbiakban: rendelet) 10. cikke alapján:

„(1) Amennyiben bármilyen forrásból a Bizottság tudomására jut egy feltételezett jogellenes támogatásra vonatkozó információ, a Bizottság késedelem nélkül megvizsgálja az információt.

(2) A Bizottság szükség esetén információt kér az érintett tagállamtól. A 2. cikk (2) bekezdését és az 5. cikk (1) és (2) bekezdését értelemszerűen kell alkalmazni.

(3) Amennyiben az 5. cikk (2) bekezdése szerinti emlékeztető ellenére az érintett tagállam nem adja meg a Bizottság által előírt határidőn belül a kért információt, vagy amennyiben nem teljes információt ad, a Bizottság határozattal kérheti az információt (a továbbiakban: információnyújtási rendelkezés). A határozat rendelkezik a szükséges információkról, és határidőt szab azok benyújtására."

3 A rendelet 13. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A lehetséges jogellenes támogatás vizsgálata a 4. cikk (2), (3) vagy (4) bekezdése szerinti határozattal zárul. A hivatalos vizsgálati eljárást megindító határozatok esetében az eljárást a 7. cikk szerinti határozat zárja. Amennyiben egy tagállam nem tesz eleget az információnyújtási rendelkezésnek, a Bizottság a határozatot a rendelkezésre álló információk alapján hozza meg."

4 Végül a rendelet 14. cikke előírja:

„Amennyiben a jogellenes támogatások esetén elutasító határozat születik, a Bizottság dönt arról, hogy az érintett tagállam hozza meg a szükséges intézkedéseket a támogatásnak a kedvezményezettől történő visszavételére (a továbbiakban: visszatérítési határozat [helyesen: visszatéríttetési határozat]). A Bizottság nem követeli meg a támogatás visszatérítését, amennyiben az ellentétes [helyesen: a támogatás visszatéríttetését, ha a visszatéríttetés megkövetelése ellentétes lenne] a közösségi jog valamelyik általános elvével."

A jogvita előzményei

5 A német hatóságok 1998. április 9-i levelükkel a Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben közvetítő által az SKL Motoren- und Systembautechnik GmbH (a továbbiakban: SKL-M), a hajó- és csónakmotorokat gyártó ágazatban működő vállalkozás számára annak szerkezetátalakítása keretében nyújtott számos pénzügyi támogatásról értesítették a Bizottságot.

6 1997-től kezdve az SKL-M és a nagy teljesítményű dieselmotorokat gyártó ágazatban működő MTU társaság között szerződéses viszony jött létre az SKL-M MTU által történő felvásárlása céljából.

7 Különösen, 1997. november 5-én e társaságok két megállapodást kötöttek. Az első megállapodás vételi opciót biztosított az MTU-nak az SKL-M-üzletrészeinek megvásárlására. A második, a „Wechselseitiger Lizenz- und Kooperationsvertag zwischen SKL-M und MTU" (a továbbiakban: WLKV) elnevezésű, közös vállalat létrehozására irányuló megállapodás meghatározta egyrészt a két vállalkozás know-how-ja közös felhasználásának módjait és másrészt két új típusú motorra vonatkozó tanulmányoknak, azok gyártásának és értékesítésének a módjait.

8 Ezen utóbbi megállapodás 5. cikkének megfelelően az MTU számára 2000. június 15-én engedélyezték az SKL-M WLKV-ben említett know-how-jának harmadik személyekkel szembeni kizárólagos használatát, beleértve az ipari tulajdonjogokat vagy az ezen időpontban fennálló ilyen jogokra vonatkozó lajstromozás iránti kérelmeket. Ellenszolgáltatásként az SKL-M a vállalt fejlesztési költségeinek fedezésére összesen 6,71 millió DEM (3,43 millió euró) összeget kapott.

9 A 2000. augusztus 13-i levélben a Bizottság tájékoztatta a német hatóságokat az EK 88. cikk (2) bekezdésében előírt hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról szóló határozatáról (HL L 2001., C 27., 5. o.), és felhívta az érintett feleket az észrevételeik megtételére. Ennek során a Bizottság a német hatóságoktól kérdezte azt is, hogy az MTU részesült-e vagy a jövőben részesülhet-e az SKL-M-nek nyújtott támogatásokból.

10 2000. szeptember 1-jén felszámolási eljárást indítottak az SKL-M ellen.

11 A Németországi Szövetségi Köztársaság 2000-ben és 2001-ben több levélben közölte a Bizottsággal a hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról szóló határozattal kapcsolatos észrevételeit.

12 Mivel e válaszokat nem találta kielégítőnek, a Bizottság a 2001. szeptember 19-i levelében felhívta a német hatóságokat, hogy a rendelet 10. cikkének megfelelően nyújtsák be az SKL-M-nek nyújtott támogatások közös piaccal való összeegyeztethetőségének értékeléséhez szükséges információkat. Ebben a levélben a Bizottság megjegyezte többek között, hogy a rendelkezésére álló információk nem teszik számára lehetővé annak megállapítását, hogy az SKL-M-nek nyújtott támogatások egy részét az SKL-M helyett az MTU érdekében használták-e fel, sem annak megállapítását, hogy az MTU élt-e a WLKV-ban előírt azon lehetőséggel, hogy megszerezze az SKL-M által kidolgozott know-how-t olyan árért, amely nem tükrözi annak aktuális vagy várható piaci értékét. 2001. november 9-én a Bizottság továbbá arra emlékeztetett, hogy ilyen információk hiányában a végleges határozatot a rendelet 13. cikke (1) bekezdésének megfelelően a birtokában lévő információk alapján hozza meg.

13 2002. január 23-i, február 26-i és március 11-i levelükkel a német hatóságok válaszoltak az információnyújtási rendelkezésre. 2002. március 5-én továbbítottak a Bizottságnak bizonyos, az MTU által a Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben részére az SKL-M know-how-jának felhasználása és az MTU által ez utóbbinak az WLKV alapján fizetett ár tárgyában 2001. október 1-jén és november 21-én címzett észrevételeket is.

14 2002. április 9-én a Bizottság elfogadta a vitatott határozatot, amelyben egyrészt megállapította, hogy az SLK-M-nek fizetett szerkezetátalakítási támogatások nem felelnek meg a nehéz helyzetben lévő vállalkozások megmentését és szerkezetátalakítását célzó állami támogatásokról szóló közösségi iránymutatásokban (HL 1994., C 368., 12. o.) rögzített feltételeknek, és másrészt azon a véleményen volt, hogy a Német Szövetségi Köztársaság nem szolgáltatott elegendő információt ahhoz, hogy a Bizottság kizárhassa azt a lehetőséget, hogy az MTU a WLKV-n keresztül közvetve részesült az SKL-M-nek a szerkezetátalakítása során veszteségeinek fedezésére nyújtott támogatásokból.

15 E tekintetben a Bizottság többek között megállapította, hogy az MTU által az SKL-M-nek a know-how átengedéséért fizetett, a fejlesztés 1997-es évre becsült költségei alapján számított ár 5,30 millió német márkával bizonyult kevesebbnek, mint az SKL-M-nél felmerült tényleges fejlesztési költségek.

16 Mivel a német hatóságok nem szolgáltattak objektív információt e know-how tényleges vagy várható piaci árára vonatkozóan, a Bizottság rámutatott, hogy az SKL-M-nek nyújtott szerkezetátalakítási támogatás legalább részben kompenzálhatta a know-how fejlesztése miatt felmerült veszteségeket, amely know-how felhasználása az SKL-M érdekei helyett inkább az MTU érdekeit szolgálhatta. Az állami ellenőrzés alatt álló ezen előbbi vállalkozás tehát a piacgazdaságban működő befektető elvével ellentétes pénzügyi kockázatot vállalt. Következésképpen a vitatott határozat (86) preambulumbekezése szerint a know-how átruházása egyenértékű lehetett legfeljebb 5,30 millió DEM összegnek megfelelő állami forrás MTU-nak történő átruházásával.

17 Ezért a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a német hatóságok által az SKL-M-nek nyújtott 67,017 millió DEM (34,26 millió euró) összegű állami támogatás összeegyeztethetetlen a közös piaccal, és hogy azt az összesen 5,30 millió DEM (2,71 millió euró) összeget, amelyet ez utóbbiakkal kell visszatéríttetni, az SKL-M-nek és az MTU-nak egyetemlegesen kell visszatérítenie (a vitatott határozat 3. cikkének (2) bekezdése).

18 2002. június 28-án az MTU a vitatott határozat megsemmisítése iránti keresetet nyújtott be az Elsőfokú Bírósághoz.

A megtámadott ítélet

19 Az MTU a megsemmisítés iránti keresetének alátámasztására két jogalapot terjesztett elő, amelyekből az elsőt az indokolási kötelezettség megsértésére és a számára nyújtott állami támogatást létrehozó feltételek fennállására vonatkozó téves jogalkalmazásra alapította, a másodikat a rendelet 13. cikke (1) bekezdésének téves alkalmazására, valamint a tények helyes és pártatlan vizsgálata eljárási biztosítékának a megsértésére alapítja.

20 A második jogalap vizsgálatával kezdve az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 39–45. pontjában mindenekelőtt megállapította, hogy a Bizottság a vitatott határozat rendelkezésre álló információk alapján történő elfogadása során tiszteletben tartotta a rendelet 10. cikkének (3) bekezdésében és 13. cikkének (1) bekezdésében meghatározott eljárási követelményeket.

21 A megtámadott ítélet 46. pontjában megjegyezte azonban, hogy a rendelet 13. cikkének (1) bekezdése nem teszi lehetővé a Bizottság számára, hogy akár egyetemlegesség címén valamely vállalkozástól megkövetelje a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánított támogatás összege meghatározott részének visszatérítését, amennyiben hipotetikus az azon állami forrásokból történő átutalás, amelyekben a vállalkozás részesült.

22 Márpedig az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 48. pontjában úgy vélte, hogy a vitatott határozat 3. cikke (2) bekezdésében szereplő, egyetemlegesség címén történő visszatérítési kötelezettség olyan hipotéziseken alapul, amelyeket a Bizottság rendelkezésére álló információk alapján nem lehet sem megerősíteni, sem megcáfolni. Különösen, az említett ítélet 47. pontjában az Elsőfokú Bíróság megjegyezte, hogy a Bizottság a vitatott határozat (88) preambulumbekezdésében annak megállapítására szorítkozott, hogy a „rendelkezésre álló információk nem teszik lehetővé annak kizárását", hogy az MTU a know-how állítólagosan kedvezményes feltételekkel történő megszerezése során az SKL-M részéről részesült a forrásátutalásból.

23 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 50. pontjában továbbá úgy vélte, hogy egyetemlegesség címén a támogatás egy részének a rendelet 13. cikke (1) bekezdése alapján adott vállalkozással történő visszatéríttetése kötelezettségének az előírása semmiképpen sem szükséges következménye az állami támogatások területén az EK-Szerződés által megállapított eljárás végrehajtásának, „mivel azon tagállam, amelyet az általa nyújtott támogatás visszatéríttetésére köteleztek, mindenképpen köteles a kedvezményezettekkel szemben a Bizottság ellenőrzése mellett a visszatérítést elrendelni anélkül, hogy a visszatéríttetési határozatban a kedvezményezetteket kifejezetten meg kellene nevezni és *a fortiori* anélkül, hogy az egyes kedvezményezettek által visszatérítendő összegeket számszerűsíteni kellene".

24 A fenti megállapítások fényében és az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott keresetet alátámasztó első jogalapnak a vizsgálata nélkül, az Elsőfokú Bíróság megsemmisítette a vitatott határozat 3. cikkének (2) bekezdését annyiban, amennyiben az elrendeli az SKL-M-nek nyújtott támogatás egy részének az MTU terhére egyetemlegesen történő visszatéríttetését.

A felek kérelmei

25 A Bizottság fellebbezésében azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– hozzon az ügyben végleges határozatot, és utasítsa el a megsemmisítés iránti keresetet azzal az indokkal, hogy az megalapozatlan, és

– az MTU-t kötelezze mind a fellebbezés, mind az elsőfokú eljárás keretében felmerült költségek viselésére.

26 Az MTU azt kéri, hogy a Bíróság:

– nyilvánítsa a fellebbezést elfogadhatatlannak;

– másodlagosan utasítsa el a fellebbezést, mint megalapozatlant;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

27 Fellebbezésének alátámasztására a Bizottság az Elsőfokú Bíróság által a rendelet 13. cikke (1) bekezdésének és 14. cikke (1) bekezdésének értelmezése során elkövetett téves jogalkalmazásra alapított két jogalapra hivatkozik.

Az első jogalapról

– A felek érvei

28 Első jogalapjával a Bizottság azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot azáltal, hogy a megtámadott ítélet 46–51. pontjában úgy vélte, hogy a rendelet 13. cikkének (1) bekezdése szerint kizárólag a rendelkezésre álló információk alapján elfogadott határozat nem vonatkozhat a támogatás azon tényleges kedvezményezettjének a meghatározására, akivel azt meg kell téríttetni.

29 A Bizottság szerint a rendelet és különösen annak 13. cikke (1) bekezdésének és 14. cikke (1) bekezdésének a szövege nem ad alapot egy ilyen értelmezésre.

30 Ugyanis az ezen utóbbi cikkben szereplő, visszatéríttetést elrendelő határozat azon elutasító határozat szerves részét képezi, amelyet a jogellenes támogatás esetében a rendelkezésre álló információk alapján el lehet fogadni.

31 Ráadásul az Elsőfokú Bíróság által kifejtett ellentétes értelmezés a Bizottság szerint káros következményekkel jár. Egyrészt nem teszi lehetővé az állami támogatások közösségi ellenőrzése hatékonyságának a biztosítását, amely ellenőrzésnek a rendelet (13) preambulumbekezdésében megerősített fő célkitűzése a jogellenes támogatás által okozott versenytorzítás azáltal történő megszüntetése, hogy rögtön visszatérítteti a jogalap nélkül kapott összeget. Másrészt ilyen értelmezés azzal a következménnyel járna, hogy megfosztaná a Bizottságot az e terülten rendelkezésére álló „nyomásgyakorló eszközeitől", és emiatt azzal a kockázattal járna, hogy nagymértékben ártana a jogellenes támogatások visszatérítttetésére irányuló eljárások hatékonyságának, kedvezve a kevésbé együttműködő tagállamoknak.

32 Az MTU szerint a jelen jogalap elfogadhatatlan annyiban, amennyiben a Bizottság olyan megállapítást cáfol, amelyet az Elsőfokú Bíróság valójában nem is fogalmazott meg.

33 Mindenesetre az MTU szerint, mivel a német hatóságok minden kért információt továbbítottak, a Bizottság megsértette azon eljárási szabályokat, amelyek a rendelet 13. cikkének (1) bekezdése szerinti határozat elfogadásának a keretében elő vannak írva. Ezért nem szükséges dönteni azon másodlagos kérdésről, hogy a Bizottság egy, a támogatás kedvezményezettjének meghatározására vonatkozó határozatot főszabály szerint alapíthat-e a rendelkezésre álló információkra.

– A Bíróság álláspontja

34 Meg kell állapítani, hogy a jelen jogalap a megtámadott ítélet vonatkozó pontjainak téves olvasatára támaszkodik.

35 A Bizottság állításával ellentétben ugyanis az említett pontokból nem derül ki, hogy az Elsőfokú Bíróság általános jelleggel kizárta volna azt, hogy a rendelet 13. cikkének (1) bekezdésére alapított határozat meghatározhatja a szóban forgó támogatási

intézkedés tényleges kedvezményezettjét vagy kedvezményezettjeit, és következésképpen előírhatja számára vagy számukra a visszatérítési kötelezettséget.

36 Ezzel szemben a megtámadott ítélet 45. pontjában az Elsőfokú Bíróság egyértelműen kimondta azt az elvet, miszerint „ha az érintett tagállam elmulasztja benyújtani a Bizottságnak az általa közlendő információkat, a Bizottság a rendelkezésre álló információk alapján határozatot hozhat a támogatás közös piaccal való összeegyeztethetőségéről, és adott esetben elrendelheti, hogy az érintett tagállam a rendelet 14. cikke alapján a támogatást térítesse vissza a kedvezményezettől”.

37 Valójában, amint a megtámadott ítélet 46–51. pontjából kitűnik, az, hogy a jelen esetben „a Bizottság nem hivatkozhat jogszerűen a […] rendelet 13. cikkének (1) bekezdésére annak érdekében, hogy a megtámadott határozatban az MTU számára előírja az SKL-M-nek nyújtott támogatás egy része egyetemlegesség címén történő visszatérítésének kötelezettségét”, kizárólag a jelen ügy egyedi körülményeinek a figyelembevételéből és különösen abból a tényből kifolyólag adódik, hogy a Bizottság határozatának a megsemmisítés iránti keresettel érintett része az Elsőfokú Bíróság szerint a Bizottság által az említett 51. pontban megállapított egyszerű hipotéziseken alapul.

38 Ilyen körülmények között a jelen jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A második jogalapról

– A felek érvei

39 A második jogalapjával a Bizottság azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot annyiban, amennyiben tévesen azt feltételezte, hogy a vitatott határozatnak a megsemmisítés iránti keresettel érintett része egy olyan egyszerű

hipotézisen alapul, amely nem felel meg a rendelet 13. cikkének (1) bekezdése értelmében vett, rendelkezésre álló információk alapján elfogadott határozatokra alkalmazandó követelményeknek.

40 Egyrészt a Bizottság azzal érvel, hogy az első fokon eljáró bíróság által megállapítottakkal ellentétben a rendelkezésre álló információk alapján elfogadott határozat keretében nem lehet teljes bizonyosságot megkövetelni.

41 Ugyanis a rendelet 13. cikkének (1) bekezdése kifejezetten felhatalmazza a Bizottságot, hogy ilyen határozatot elfogadjon, amennyiben megfelelő formában kiadott információnyújtási rendelkezés ellenére a nemzeti hatóságoktól nem kapja meg a vonatkozó információkat. Ilyen helyzetben lehetséges tehát, hogy a rendelkezésre álló információk hiányosak vagy nem teljesek, ám elegendő alapot nyújtanak legalább ahhoz, hogy a Bizottság vélelmet alapítson rájuk. Egyébiránt *a contrario* ez tűnik ki azon ítélkezési gyakorlatból, miszerint a Bizottság csak akkor hivatkozhat a számára rendelkezésre álló információk nem teljes vagy hiányos jellegére, ha információ iránti kérelmet címzett a szóban forgó tagállamhoz; a Bizottság e tekintetben a C-324/90. és C-342/90. sz., Németország és Pleuger Worthington kontra Bizottság egyesített ügyekben 1994. április 13-án hozott ítéletre (EBHT 1994., I-1173. o., 29. pont) hivatkozik.

42 Másrészt a Bizottság kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság „egyszerű hipotézisnek" minősíti a számára rendelkezésre álló információkat, miközben ezek, amelyek alapján feltételezhette azt, hogy a támogatás egy részét az MTU kapta, biztos információk voltak, amelyek többek között az SKL-M felszámolójának az állásfoglalásából származtak, amint ez a vitatott határozat (79)–(86) preambulumbekezdéséből is kitűnik.

43 Az MTU szerint e második jogalap elfogadhatatlan, mivel részben a tények Elsőfokú Bíróság általi értékelésének a vitatására és részben olyan általános jogi észrevételek megfogalmazására korlátozódik, amelyek nem állnak közvetlen kapcsolatban a jelen üggyel.

44 Érdemben az MTU lényegében azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen vélte úgy, hogy egyrészt egyszerű hipotézisek nem elegendők visszatérítettés elrendelésének a megalapozásához, és hogy másrészt a jelen ügyben a Bizottság ténylegesen ilyen hipotézisekre támaszkodott mind az MTU előnyének fennállását, mind annak összegét illetően.

45 Az MTU szerint ugyanis a Bizottság nem rendelkezett semmiféle olyan megbízható adattal, amely lehetővé tette volna számára az MTU tekintetében visszatérítettés elrendelésének a megalapozását. Valójában a rendelkezésére álló információk felületes és elfogult vizsgálatából adódó hipotézisre támaszkodott, amely információk között ráadásul szerepeltek az MTU azon részletes észrevételei is, amelyekből kitűnt, hogy az nem részesült semmiféle előnyben, mivel az MTU-t és az SKL-M-et összekapcsoló minden szerződéses rendelkezést piaci feltételek alapján kötöttek.

– A Bíróság álláspontja

46 Először is ami a jelen jogalap elfogadhatóságát illeti, az EK 225. cikk (1) bekezdéséből és a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből az következik, hogy a fellebbezés kizárólag jogkérdésre vonatkozhat, és abban csak az Elsőfokú Bíróság hatáskörének hiányára, a fellebbező érdekeit hátrányosan befolyásoló, az Elsőfokú Bíróság előtt történt eljárási szabálytalanságra, valamint a közösségi jog Elsőfokú Bíróság általi megsértésére lehet hivatkozni (lásd ebben az értelemben különösen a C-284/98. P. sz., Parlament kontra Bieber ügyben 2000. március 16-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-1527. o.] 30. pontját, valamint a C-420/04. P. sz., Gouvras kontra Bizottság ügyben 2005. július 14-én hozott végzés [EBHT 2005., I-7251. o.] 48. pontját és a C-323/06 P. sz., Kallianos kontra Bizottság ügyben 2007. március 20-án hozott végzés [EBHT 2007., I-43. o.] 10. pontját).

47 Márpedig az MTU érvelésével ellentétben a jelen jogalap nem korlátozódik a tényállás elsőfokú eljárásban végzett értékelésének a megkérdőjelezésére, hanem a rendelet 13. cikke (1) bekezdésének azon értelmezését is vitatja, amelyet az Elsőfokú Bíróság adott a valamely határozat e rendelkezés értelmében vett rendelkezésre álló információk alapján történő elfogadását szabályozó feltételeket illetően, amely értelmezés szerint valamely olyan hipotézisre támaszkodó bizottsági határozat, mint

amilyennek a fennállását a jelen ügyben az Elsőfokú Bíróság megállapította, nem felel meg az említett feltételeknek. Az értelmezés ilyen vitatása tehát jogkérdésre vonatkozik.

48 Ebből következik, hogy a jogalap elfogadható, mivel azon követelmények Elsőfokú Bíróság általi értelmezése ellen irányul, amelyektől valamely határozatnak a rendelet 13. cikkének (1) bekezdése alapján történő elfogadása függ.

49 Elfogadhatatlanok viszont a Bizottság által az említett jogalap keretében kifejtett azon érvek, amelyek a bizonyítékok Elsőfokú Bíróság által végzett értékelésének a megkérdőjelezésére irányulnak azáltal, hogy felróják ez utóbbinak, hogy nem vett figyelembe bizonyos, a vitatott határozatban említett információkat.

50 Egy ilyen értékelés ugyanis nincs alávetve a Bíróság felülvizsgálatának, kivéve az első fokon eljáró bíróság elé terjesztett tények és bizonyítékok elferdítésének esetét (lásd ebben az értelemben többek között a C-53/92. P. sz., Hilti kontra Bizottság ügyben 1994. március 2-án hozott ítélet [EBHT 1994., I-667. o.] 42. pontját, a C-204/00. P., C-205/00. P., C-211/00. P., C-213/00. P., C-217/00. P. és C-219/00. P. sz., Aalborg Portland és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004. január 7-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-123. o.] 49. pontját, valamint a C-206/04. P. sz., Mülhens konrta OHIM ügyben 2006. március 23-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-2717. o.] 28. pontját), amely elferdítést a jelen ügyben nem bizonyított, és még csak nem is említett a Bizottság.

51 Másodszor a jelen jogalap megalapozottságával kapcsolatban mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy a Bizottság állításával ellentétben az Elsőfokú Bíróság egyátalán nem követelte meg, hogy a Bizottság teljes bizonyossággal rendelkezzen valamely határozatnak a rendelet 13. cikkének (1) bekezdése szerinti elfogadása érdekében.

52 A megtámadott ítélet 46–48. pontjának olvasatából kitűnik ugyanis, hogy az Elsőfokú Bíróság – távol attól, hogy ilyen bizonyosságot megköveteljen – csupán arra mutatott rá, hogy a vitatott határozatot a Bizottság rendelkezésére álló információk által se meg nem erősített, se meg nem kérdőjelezett egyszerű hipotézis alapján fogadták el, amely

hipotézis olyan elemek hiányának a megállapítására korlátozódott, amelyek lehetővé tették volna annak kizárását, hogy az MTU részesült az állami forrásokból.

53 Márpedig így eljárva az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tévesen a jogot.

54 Igaz, hogy a rendelet 13. cikke (1) bekezdése, amelyet megerősít az állandó ítélkezési gyakorlat (lásd különösen a C-301/87. sz., Franciaország kontra Bizottság, ún. „Boussac Saint-Frères”-ügyben 1990. február 14-én hozott ítélet [EBHT 1990., I-307. o.] 22. pontját; a C-142/87. sz., Belgium kontra Bizottság ügyben 1990. március 21-én hozott ítélet [EBHT 1990., I-959. o.] 18. pontját, valamint a fent hivatkozott Németország és Pleuger Worthington kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 26. pontját) felhatalmazza a Bizottságot, hogy amennyiben megállapítja, hogy anélkül vezettek be vagy módosítottak támogatást, hogy azt bejelentették volna, a támogatás közös piaccal való összeegyeztethetőségéről vagy összeegyeztethetetlenségéről a rendelkezésre álló információk alapján fogadjon el határozatot, ha olyan tagállammal áll szemben, amely elmulasztva az együttműködési kötelezettségét nem nyújtja be azon információkat, amelyeknek a közlését a Bizottság tőle kérte. Ezenkívül adott esetben e határozatban a rendelet 14. cikkében előírt feltételek mellett megkövetelhető a már kifizetett támogatási összeg visszatéríttetése.

55 Azonban – amint azt a főtanácsnok is felvetette indítványa 50. pontjában – a Bizottság rendelkezésére álló e lehetőséget nem lehet úgy értelmezni, hogy az a Bizottságot teljes mértékben mentesíti azon kötelezettsége alól, hogy határozatait meghatározott mértékben megbízható, koherens és olyan jellegű elemekre alapítsa, amelyek alátámasztják a következtetéseit.

56 Így olyan esetben, mint a jelen ügy, a Bizottság legalábbis biztosítani köteles azt, hogy a rendelkezésére álló információk, bár hiányosak és nem teljesek, elegendő alapot nyújtsanak – amint egyébként a fellebbezésében elismerte – annak megállapításához, hogy valamely vállalkozás állami támogatásnak minősülő előnyben részesült.

57 Az ilyen megállapítások még inkább érvényesek, amennyiben a Bizottság elrendeli, mint a jelen ügyben is, a támogatásnak a kedvezményezettől való visszatéríttetését, mivel egy ilyen visszatéríttetés célja a megállapított versenyelőny által okozott versenytorzítás megszüntetése, és ezáltal a támogatás kifizetése előtti helyzet visszaállítása (lásd ebben az értelemben többek között a C-328/99. és C-399/00. sz., Olaszország és SIM 2 Multimedia kontra Bizottság egyesített ügyekben 2003. május 8-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-4035. o.] 66. pontját és a C-277/00. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 2004. április 29-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-3925. o.] 74–76. pontját).

58 A jelen ítélet fenti pontjaiban említett elvekből kitűnik, hogy a Bizottság csupán az ellenkező következtetés levonását lehetővé tevő információk hiányára alapított negatív vélelemre támaszkodva, és olyan más elemek hiányában, amelyek alapján pozitívan megállapítható lenne ilyen előny fennállása, nem feltételezheti, hogy valamely vállalkozás állami támogatásnak minősülő előnyből részesült.

59 Márpedig amint a jelen ítélet 52. pontjában szerepel, az Elsőfokú Bíróság pontosan abból kifolyólag gondolta úgy, hogy e határozatot nem lehet érvényesen a rendelet 13. cikkének (1) bekezdésére alapítani, hogy a vitatott határozat ilyen vélelemre támaszkodik.

60 A fentiek fényében a második jogalapot mint részben elfogadhatatlant és részben megalapozatlant el kell utasítani.

61 Mivel a Bizottság által a fellebbezése alátámasztására felhozott egyik jogalapnak sem lehet helyt adni, a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

62 Az eljárási szabályzat 122. cikkének első bekezdése szerint, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről.

63 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

64 A Bizottságot, mivel pervesztes lett, az MTU kérelmének megfelelően kötelezni kell a jelen eljárás költségeinek a viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság az Európai Közösségek Bizottságát kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások